

ново trgovino. »Še nekaj imam za vas, gospá,« reče ji, »prav lépo sliko z uro in muziko. Vidite, tam gôri jo imam; spodaj je mórje, na pečini grad s pravo uro, in ondu je gora Vesuv. Kadar se navije, oživi kàr vsa podoba; gora piha ogenj, ura kaže in bije, a po zadnjem udarci se vsako uro oglasi kratka godbica. Pri vseh ljubljanskih urarjih ne dobite takó umetno zložene ure in podobe zajedno. Kupil sem jo na dražbi pri prejšnjem generalu, ki jo je bržkone prinesel z Laškega. Prístojala bode nad zofo kakor nobena druga stvar.« Gospá se dá pregovoriti in kupi tudi podobo z uro.

Mêni je kàr srce utripalo od veselja, da pojdemo zopet iz tega hrama, ki so ga zvali »štacuno«. Takó sem se zamislil v negotovo prihodnjost svojo, da niti ne vém, kakó so nas preselili. Iz sánj me vzbudi šele radostno kričanje otrok, ki v lepi sobi skačejo okolo nas, sédajo sedaj na tega, sedaj na drugega izmed nas in nepotrpežljivo čakajo, ko zabija hlapec Miha v zid velik kavelj za novo sliko z uro. Za otroki je stala njih mati, óna lepa visoka gospá, ki se je na dražbi pri grofu prvičrat zagledala váme. Govorila ni, ali videl sem, da tudi ona težko čaka, kdaj bode zopet vse v redu. »Dobro bode,« reče Miha, prime s krepkimi rokami težko uro in jo obesi na kavelj. Nató vzame ključ in navije uro, muziko in »ogenj« na Vesuvu. Otroci kàr strmé; ura in godba jim nista neznani, ali kaj je óno, kar se kadí iz gore? Ali gorí? Lojzika, najstarejša sestra, ki je že hodila v šolo, raztolmači jim, da je to sopka ali ognjenik. V tem nas mati in Miha namestita prav takó, kakor smo stali pri grofu. (Dalje prihodnjič.)

Svetilki.

Svetilka, lehnó dogorévaj mi,
Temò le še dolgo presévaj mi!

Poslédnje sem nòvce za olje dal,
S poslédnjo žveplenko sem te prižgal.

Kadàr mi prijazni tvoj vgasne trak,
Zagrne me tajnostno mrkli mrak.

A mrklega mraka je méne strah:
Zlih bésov borjénje bi gledal plah ...

Svetilka, lehnó dogorévaj mi,
Temò le še dolgo presévaj mi!

J. K.

